

Banderiller sense brau

Després de molts anys en el món de l'edició, en Miquel Adam decideix publicar el seu primer llibre, 'Torero d'hivern'. En Josep Lambies s'emporta una banya

És un dia gris com el cul d'una olla vella. En Miquel està moix perquè s'ha assabentat que han tancat el bar Ski de Via Laietana, un d'aquells reduïdes de la Barcelona extingida, on de dia feien plats combinats de rap amb picada d'all i julivert, i a les tres de la nit, a persiana abaixada, tothom s'encenia un cigarret i començaven les timbes de cartes. Ara l'estan transformant en un dispensari d'hamburgueses a l'ús, i en Miquel es queixa. "Jo fumo, igual que escric, perquè m'agraden les coses que van de capa caiguda", diu. Com Julio Ramón Ribeyro, en temps de vaques flaques ell potser també es vendria la biblioteca de casa per poder seguir comprant cartons de tabac.

Afers nicotínics a banda, en Miquel acaba de publicar *Torero d'hivern*, un aplec de disset relats autobiogràfics plens d'humor, on es retrata com un badoc somiatruïtes amb el cap ple de pardals. "A mi m'agradaria poder narrar grans proeses i gestes heroïques –admet–, però en el fons sóc un *mindundi* del segle XXI, el clàssic treballador subaltern i assalariat". Quan la seva dona estava en el setè mes d'un embaràs de bessons, postrada al sofà de casa sota prescripció de repòs absolut, en Miquel va recuperar l'*Age of empires*, en una versió obsoleta de l'any de la picor, i s'hi viciava com un *teen*. D'aquí vénen les seves nocions d'èpica, que són les mateixes que trobareu al llibre.

Fent una mica d'hemeroteca descobrim que al desembre del 1895, al teatre Romea, es va estrenar una obra de Ferrer i Codina que es deia *Toreros d'hivern*. També que hi ha un

text satíric, datat de mitjans del XVIII, amb aquest simpàtic apeñatú a la coberta. Avui dia l'expressió està en desús, però a en Miquel li encanta. "La vaig descobrir per una anècdota de l'avi de la meva xicota –explica–, que era un paio molt presumit. Vivia en un barri de murcians, i quan sortia al carrer tot empolinat i repentinat els

nanos l'hi deien". En essència, "torero d'hivern" vol dir 'xuleta', o 'gallet'. Per als menys entesos en l'art de la tauromàquia, el concepte se sosté en una paradoxa molt aguda: a l'hivern no hi ha toros, ves.

Torero d'hivern és la seva *opera prima*, però en Miquel ja és un vell conegut per als del meu gremi. Cosa de tres anys

enrere va començar a fer feina al departament de comunicació d'Edicions de 1984, la mateixa editorial que li publica el llibre, i des d'aleshores fa ronda periòdica de visites a la premsa. Igual que un venedor d'enciclopèdies, pica a la porta cada dos mesos, amb el cap enfundat en un barret tou i les novetats de temporada. "He hagut d'aprendre a tenir morro i fer-me pesat –diu–. Sóc com un soldat que segueix dret quan ha perdut la guerra". El títol, amics, li va com anell al dit.

“
Sóc el clàssic
'mindundi' del
segle XXI, el
típic subaltern
assalariat

Aquí ho trobareu tot sobre en Miquel. A *Torero d'hivern* explica les seves aventures a la Fira de Frankfurt, de turista pel país Càtar o anant a casa el barber a aprofitar algun dels serveis de perruqueria per a homes que només tenen pèl de clatell a turmells. "Però sempre passant pel sedàs de la ficció –anuncia–. La qüestió és agafar allò que et va passar amb la mà dreta i reescriure-ho amb l'esquerra". Molts d'aquests contes surten de *La segona perifèria*, un blog que es va obrir fa gairebé una dècada, on firmava amb el sobrenom de Subal Quinina. Aleshores no tenia intenció de publicar res. Però, de vegades, toca fer el cor fort i, com un pollastre, treure pit.

Torero d'hivern
Ed. de 1984. 252 pàg. 18 €.